

Tajemství víry

Cílem veškerého stvoření je nebe z lidského pokolení

Nebe nevytvářejí žádní andělé, kteří by byli již od počátku stvořeni jako andělé, a peklo nepochází od žádného ďábla, který by byl stvořen jako anděl světla a svržen z nebe dolů. Naopak nebe i peklo pocházejí z lidského pokolení – nebe z lidí, kteří žijí v lásce k dobru, a proto chápou, co je pravda, a peklo z lidí, kteří žijí v lásce ke zlu, a jejich chápání je proto klamné. (...)

Jelikož tedy nebe vzniká z lidského pokolení a nebem je žít navěky s Pánem, plyne z toho, že bylo Pánovým cílem stvoření. A jelikož bylo cílem stvoření, je cílem i Jeho Božské Prozřetelnosti.

Pán nestvořil vesmír kvůli sobě, ale kvůli lidem, se kterými bude v nebi. Duchovní láska je totiž taková, že chce dát druhému své vlastní; a nakolik toho může dosáhnout, je ve svém bytí, ve svém míru a ve své blaženosti. Duchovní láska odvozuje tyto vlastnosti od Božské Lásky Pána, jež je taková v nekonečné míře.

Z toho plyne, že Božská Láska, a odtud i Božská Prozřetelnost, má za cíl nebe vytvořené z lidí, kteří se stali nebo stávají anděly. Může jim dát veškerou blaženost a štěstí lásky a moudrosti a dává jim je díky své vlastní přítomnosti v nich. Nemůže jinak, neboť již od stvoření máme v sobě Jeho obraz a podobu. Jeho obrazem v nás je moudrost a Jeho podobou v nás je láska. Pán v nás je láska sjednocená s moudrostí a moudrost sjednocená s láskou neboli (což je totéž) dobro sjednocené s pravdou a pravda sjednocená s dobrem.

Božská Prozřetelnost 27

Některé z důvodů, proč pochybujeme o existenci Božské Prozřetelnosti ve světě

Každý, kdo uctívá sebe a přírodu, se utvrzuje proti Božské Prozřetelnosti, když ve světě vidí tolik špatných lidí a tolik zločinného jednání, kterým se někteří dokonce i chlubí, a přesto za to nejsou od Boha nijak potrestáni. Ještě více se utvrzuje proti Božské Prozřetelnosti, když vidí, jaký úspěch mají různé manipulace, lsti a podvody, zejména proti poctivým, spravedlivým a upřímným lidem, a jak nespravedlnost triumfuje nad spravedlností i v oblasti práva a obchodu. A nejvíce se utvrzuje pohledem na to, jak jsou bezbožní lidé vyvyšováni a získávají vysoké pozice ve vládě i církvi, mají nadbytek bohatství a žijí v okázalém přepychu, zatímco ti, kdo ctí Boha, žijí v pohrdání a chudobě.

Utvrzuje se proti Božské Prozřetelnosti také tehdy, když myslí na to, že jsou dopouštěny války, v nichž umírá tolik lidí, je drancováno tolik měst a národů a tolik rodin je olupováno. Vidí také, že vítězství stojí na straně, která je prozíravější, a ne vždy na straně spravedlnosti, a že nezáleží na tom, zda je velitel poctivý, či nepoctivý – kromě dalších věcí, jež jsou všechny dopouštěny podle zákonů Božské Prozřetelnosti.

Božská Prozřetelnost 237

Pán si nikdy nepřeje zlo, pouze je dopouští

Žádné zákony dopuštění neexistují samy o sobě čili odděleně od zákonů Božské Prozřetelnosti. Jsou jedním a tímtéž. Pokud tedy řekneme, že Bůh něco dopouští, neznamená to, že si to přeje, ale že tomu nemůže zabránit kvůli svému cíli, kterým je naše spasení. Cokoli se děje kvůli tomuto cíli, našemu spasení, děje se podle zákonů Božské Prozřetelnosti. Božská Prozřetelnost, jak jsem již zmínil, totiž vždy působí proti naší vůli a opačně k ní. Je neustále zaměřena na svůj cíl. Proto když si kdykoli ve svém působení a postupu všimne, že se od tohoto cíle odchylujeme, řídí nás, směřuje a uzpůsobuje podle svých zákonů tak, aby nás odvedla od zla k dobru. V následujícím textu uvidíme, že by to nebylo možné bez dopuštění zla. Kromě toho nic nemůže být dopuštěno bez příčiny a tuto příčinu můžeme hledat pouze v některém zákoně Božské Prozřetelnosti, jenž nám vysvětluje, proč k dopuštění došlo.

Božská Prozřetelnost 234

Co rozděluje církve

Žádnou církev nevytváří její nauka. Nauka nevytváří její vnější aspekty, a již vůbec ne její vnitřní podstatu. Stejně tak Pán nerozlišuje církve podle jejich učení. Co vytváří rozdíly, je život podle těchto učení, jež všechna, jsou-li pravdivá, mají svůj základ v lásce k bližnímu. Co jiného je smyslem těchto nauk než učit, jak máme žít?

V křesťanském světě to jsou však nauky, co rozděluje církve. Proto se lidé nazývají římskými katolíky, luterány, kalvinisty, reformisty, evangelíky a dalšími jmény. Vycházejí jen z jejich nauk. K této situaci by však nikdy nedošlo, kdyby církve učinily lásku k Pánu a lásku k bližnímu základem víry. Rozdíly v naukách by pak byly jen rozmanitostí názorů o tajemstvích víry, které by praví křesťané nechali na každém podle jeho vlastního svědomí. Ve svých srdcích by si říkali, že člověk je pravým křesťanem, když žije jako křesťan – tedy tak, jak učí Pán. Pak by se ze všech rozdílných církví stala jediná a všechny rozkoly, které vyvěrají ze samotné nauky, by zmizely. Dokonce i veškerá nenávisť jednoho proti druhému by se v mžiku rozplynula a na zemi by zavládlo Pánovo království.

Nebeská tajemství 1799

Zpustošení je počátek naděje

Neboj se, neboť Bůh slyšel hlas dítěte. To označuje naději na pomoc, což je zřejmé z významu slov „neboj se“: nezoufat si, neboť když je odstraněn strach, je přítomna naděje; a z obratu „slyšet hlas dítěte“ označujícího pomoc. (...)

V předcházejících verších je popisován stav zpustošení těch, kteří jsou přetvořováni a stávají se duchovními lidmi. Nyní pojednáme o jejich obnovení, útěše a naději na pomoc.

V dnešní době se neví, že ti, kteří jsou přetvořováni, jsou uváděni do stavu neznalosti pravdy neboli zpustošení, a to až k bodu žalu a zoufalství, a že až pak poprvé přijímají útěchu a pomoc od Pána. Důvodem je, že dnes je přetvořován jen málokdo. Do tohoto stavu jsou přiváděni lidé, kteří mohou být přetvořeni – pokud ne v tomto životě těla, tak v životě příštím, kde je tento stav dobře znám a nazýván vypleněním nebo zpustošením. (...)

Lidé v tomto stavu bývají přivedeni až k bodu zoufalství – a tehdy přijímají útěchu a pomoc od Pána. Nakonec jsou pozvednuti do nebe, kde jsou u andělů vyučováni jakoby od znova v dobrou a v pravdách víry. K těmto stavům vyplenění a zpustošení dochází především proto, aby mohla být rozbita přesvědčení, která vznikla z jejich já, a tito lidé mohli začít vnímat dobra a pravdy. A k tomu nemůže dojít dřív, než jsou tato přesvědčení z lidského já jakoby zjemněna. Této změny dosahují právě stavy úzkosti, žalu až zoufalství.

Nikdo nemůže vytríbeně vnímat, co je dobré, požehnané a šťastné, dokud nezakusí stavy bez dobra, požehnání a štěstí. Z této zkušenosti získáváme „sféru vnímání“, a to v tom stupni, v jakém jsme zakusili opačný stav. Tímto zakoušením kontrastů se v člověku rozvíjí sféra vnímání a posunují se její hranice. To je mezi mnohým jiným příčinou stavů vyplenění a zpustošení.

Nebeská tajemství 2694

Modlitba je rozhovor s Bohem

On se za tebe bude modlit znamená, že něco bude zjeveno (...). Modlitba je sama o sobě rozhovor s Bohem a také určitá vnitřní intuice týkající se věcí, za které se modlíme. Je to, jako by přicházely jisté odpovědi do vnímání a myšlenek, a tím se naše nitro otevíralo Bohu. To je však různé podle našeho stavu a podle podstaty toho, ohledně čeho a za co se modlíme. Jestliže se modlíme z lásky a víry a pouze za nebeské a duchovní hodnoty, pak je v modlitbě přítomno něco jako zjevení, jež se v modlícím projevuje pocitem naděje, útěchy nebo určité vnitřní radosti.

Nebeská tajemství 2535